

Je zjištěno, že žalobcův zaměstnavatel zemřel 5. IX. 1934, že vdova po něm prohlásila jménem všech dědiců všem zaměstnancům, mezi nimi i žalobci, že veškeren poměr mezi dědici a zaměstnanci jejího manžela je skončen, nabídla jim plat za 5 dní měsíce září, to jest do smrti zemřelého notáře, a že dne 15. IX. 1934 dali žalovaní žalobci výpověď ze služebního poměru počínající dnem 1. X. 1934 ku dni 13. XI. 1934. Podle § 52 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. jsou dědici zaměstnavatelovi do měsíce po jeho smrti oprávněni vypovědět pracovní poměr v zákonné lhůtě. Správně uznal odvolací soud, že výpověď podle tohoto zákonného ustanovení není kalendářní, nýbrž počítá se ode dne, kterého byla dána v čase jednoho měsíce po smrti zaměstnavatele. V tomto případě byla výpověď dána 1. X. k 13. XI. 1934 a proto náleží žalobci služební plat až do tohoto dne. To činí při nesporném služebním měsíčním příjmu 992 Kč 90 h od 1. září do 13. listopadu 2359 Kč.

Na to bylo již zapláceno žalobci 1470 Kč a 251 Kč 10 h, úhrnem 1721 Kč 10 h, takže zbývá doplatiti ještě 637 Kč 90 h platu do konce výpovědní lhůty.

Čís. 14349.

Nárok štátu na zaplatenie nedoplatkov daní a dávok z hyperochy prejímacej ceny za zabraný veľký majetok pozemkový podľa § 51 náhr. zák. zahrnuje v sebe aj rýdze osobné a teprve po prevzatí majetku štátom vzniklé daňové a dávkové záväzky osoby, ktorá bola v dobe prevzatia vlastníkom. Pozemnoknižný prevod majetku po jeho prevzatí štátom na inú osobu nie je na prekážku tomuto právu štátu a to ani vtedy, keď bol Štátnym pozemkovým úradom schválený.

(Rozh. z 3. V. 1935, R III 45/35.)

Smluvou zo dňa 6. VI. 1929 kúpila D. banka od P. banky nehnuteľnosti, medzi ktorými boli aj nehnuteľnosti zabrané a prevzaté Štátnym pozemkovým úradom dňa 1. okt. 1927. Túto smluvu Štátny pozemkový úrad schválil. Pri rozvrhu prejímacej ceny, konanom 9. júna 1934, prikázal súd prvej stolice hyperochu prejímacej ceny bernému úradu na čiastočné krytie zvláštnej zárobkovej dane, zafažujúcej P. banku za roky 1927—1930.

Rekurzný súd rekurzu D. banky nevyhovel z dôvodu, že nárok štátu na zaplatenie nedoplatkov daní a dávok z hyperochy prejímacej ceny za zabraný veľký majetok pozemkový podľa § 51 náhr. zák. zahrnuje v sebe aj rýdze osobné a teprv po prevzatí majetku štátom vzniklé daňové a dávkové záväzky osoby, ktorá bola v dobe prevzatia vlastníkom a že pozemnoknižný prevod majetku po jeho prevzatí štátom na inú osobu nie je na prekážku tomuto právu štátu a to ani vtedy, keď bol Štátnym pozemkovým úradom schválený.

Na j v y š š í s ú d dovolaciemu rekurzu nevyhovel. D ô v o d y:

Rekurzným súdom zaujaté právne stanovisko je v súlade tak s ustanovením § 51 náhradového zákona ako aj so stále sledovanou súdnou praxou. V poslednejšom smere treba poukázať na rozhodnutie Najvyššieho

súdu č. 5288 Sb. n. s., podľa ktorého spadajú pod predpis cit. § 51. náhrad zákona aj také verejné nároky daňové a dávkové, ktoré nesúvisia s nehnuteľnosťami a sú rýdze osobnými záväzkami vlastníka zabraného a prevzatého majetku.

Pre prikázanie osobných priamych daní a verejných dávok, ktoré je vlastník dlžen, podľa § 51. náhr. zákona nie je rozhodným deň prevzatia, lebo — ako v citovanom už rozhodnutí bolo podrobne odôvodnené — má erár nárok, aby mu z hyperochy vlastníkovi pripadajúcej boli poukázané všetky ďalšie dane a dávky, ktoré zaplatiť je vlastník povinný.

Sťažovateľka tedy nepreukázala ňou tvrdenú nezákonnosť potvrdzujúceho rozvrhového usnesenia rekurzného súdu, ako prípustný dôvod dovolacieho rekurzu v smysle § 46 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. v znení čl. V. odst. 1. zák. č. 251/1934 Sb. z. a n., bolo preto rozhodnúť, ako je vo výroku uvedené.

Čís. 14354.

Pred vyhlásením konkurzu — podľa § 91 ex. nov. 23/1928 Sb. z. a n. povolená a vykonávaná vnútená správa, týmto vyhlásením nedotknutá, neodložená a nezrušená, neprestáva byť exekučnou vnútenou správou, podliehajúcou dozoru a moci exekučného súdu.

(Rozh. zo 7. V. 1935, R IV 145/35.)

Žalobník zamestnaný bol u firmy G. ako úradník. Na podnik firmy uvalená bola dňa 5. septembra 1933 vnútená správa podľa §§ 91 a nasl. ex. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n., za ktorej bol žalobník na svojom pôsobišti ponechaný. Dňa 2. augusta 1934 bol na imanie firmy G. uvalený konkurz a ustanovený správca konkurznej podstaty, ktorý žalobníka zo služby prepustil. Žalobou, podanou proti vnútenému správci, domáhal sa žalobník ponechania vo službe a ďalšieho platenia požitkov.

Súd prvej stolice o žalobe rozhodol meritórne a žalobe vyhovel.

Odvolačí súd rozsudok súdu prvej stolice zbavil účinnosti a spor pre sporu prekážajúce okolnosti podľa bodu 1 a 6 § 180 Osp. zastavil z dôvodu, že vyhlásením konkurzu majetok, daný pod vnútenú správu, premenil sa vo zvláštnu konkurznú podstatu a žalobník môže preto svoje nároky uplatňovať len ako konkurzný veriteľ v konkurznom pokračovaní proti správcovi konkurznej podstaty.

Najvyšší súd usnesenie odvolacieho súdu zbavil účinnosti a uložil mu, aby vo veci pokračoval a rozhodol. Dôvody :

Pred vyhlásením konkurzu povolená a prevádzaná vnútená správa, vyhlásením konkurzu nedotknutá, neodložená a nezrušená nezmení sa v iný útvar uspokojovacieho práva, nestihnú ju žiadne zmeny, neprestáva byť exekučnou vnútenou správou podliehajúcou dozoru a moci exekučného súdu (srovn. Sb. z. a n. č. 3595).

Nemožno preto vnútenému správci oduznať spôsobilosť k sporu, a nieť ani k tomu dôvodu, aby oduznaná bola prípustnosť poradu práva pre uplatnenie žalobného nároku.